

DE CHOCOLADE- AFDELING: LEKKER KOEL IN WARME DAGEN

In gesprek met Britt Verbraeken

Stil schuift ze de ruimte binnen waar we hebben afgesproken. Onder haar bruine haren en neergeslagen ogen verschijnt een aarzelende glimlach. Op haar arm prijkt een tattoo van een mopshond. Ik vraag of ze een glas water wil. Ze knikt. Haar aanwezigheid maakt alles stiller in de kamer, en trager. Ze houdt niet van drukte, zegt ze later. Drukke en snelheid voelt vanbinnen als stress. En dat wil ze niet. Britt Verbraeken is 24. Via haar vroegere school in Oosterlo vond ze de weg naar Lidwina, waar ze nu al vijf jaar werkt. Drie dagen per week, en zo is het goed. Zo is er nog tijd voor rust, en voor Bailey.

Praten met Britt is een bijzondere ervaring. Ik wil haar een beetje leren kennen. Elke vraag die ik haar stel, heeft tijd nodig om binnen te komen. Ze luistert, voelt, denkt na. En af en toe komt er een woord, een glimlach, een zin. Het is midden augustus en buiten is het heel warm. We drinken kleine slokjes water, kijken naar elkaar, aarzelen, vragen en vertellen. Woord voor woord. In een tempo dat geruststelt.

Cool teamwerk aan de lopende band

Britt werkt op een goede afdeling, zegt ze. Het blijft er lekker koel. Chocolade verdraagt geen warmte. En dat is op dagen als deze ook best een meevaller voor de mensen die ermee werken. Ik ben nieuwsgierig hoe dat gaat, het werk. Britt ontvangt mijn nieuwsgierige vragen, denkt na en vertelt. Woorden als druppeltjes, één voor één, en altijd ondersteund door haar lieve glimlach. Tik, tik, tik. Langzaam groeit in mijn hoofd een beeld van Britts werk.

Ik zie het in mijn verbeelding. Britt zit met haar ploeg aan een lopende band. Er worden chocolade marshmallows ingepakt, in stapjes. Eerst pakt een collega een doosje en stopt er een marshmallow in. Een tweede ploegmaat voegt er twee stuks aan toe. Dan plooit Britt het doosje dicht. De collega naast haar doet een sleeve om het doosje. De volgende plakt zorgvuldig een sticker. Dan gaan de doosjes met hun lekkere inhoud in grote dozen op een pallet. Het werk wordt ondersteund door iemand die de materialen voortdurend bijvult. 'Zo kan iedereen altijd verder met zijn taak', zegt Britt.

Balans is echt nodig

Het moet rap gaan nu, zegt Britt. Er is veel werk, er zijn extra jobstudenten. Dat maakt het drukker dan gewoonlijk. 'Ik moet echt heel geconcentreerd bezig zijn', zegt ze.

'Ik ben een stil persoon. En het geeft mij stress als de lopende band zo snel afkomt.' Ze moet vroeg gaan slapen, want anders werkt het niet, vertelt ze. 'Het is nu eventjes veel moeite doen. Ik probeer het vol te houden.' En er zijn de herinneringen aan ander werk, wat wel heel fijn is. Lolly's of chocoladechips inpakken doet ze heel graag. Goed dat er afwisseling is, en dat er na een vermoeiende tijd weer iets anders zal komen.

In de loop van dit jaar, toen ze even een moeilijke periode beleefde, besloot Britt om niet langer vier maar drie dagen te werken per week. Het zijn lange dagen. Om zeven uur vertrekt ze en is pas tien uur later weer thuis. Dan eet ze met haar mama. En dan is het tijd voor Bailey, een poedel die 's avonds wil spelen en wandelen. Britt lacht wanneer ze over Bailey vertelt. 'Hij kan zo lief zijn, maar soms is het bij wijze van spreken een echt varken.'

'Drie dagen per week is beter. Het is goed', mijmert Britt.

Collega's zijn vrienden.

Lidwina is, zo zegt ze, 'als mijn thuis.'

Ze glimlacht, en kijkt me in de ogen.

'Ik werk hier heel graag.'

In gesprek met Britt Verbraeken

Britt Verbraeken (24) woont met haar mama in Laakdal. Voor ze bij Lidwina kwam werken, ging ze naar school in Tongelsbos en Oosterlo. Britt werkt vijf jaar bij Lidwina en staat daar mee in voor het inpakken van chocolade-artikelen. Ze houdt veel van haar hond Bailey, wandelt graag met de hond en vindt de series Thuis en Lisa leuk.